

Om förklaring av stadgandena i 8 mom. 82 § i förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, samt 2 mom. 55 § i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, sådana dessa lagrum lyda enligt landskapslagarna av den 15 februari 1923.

L a n d s k a p s n ä m n d e n ' s framställning
till Ålands landsting om förklaring av stadgandena
i 8 mom. 82 § i förordningen av den 15 juni 1898,
angående kommunalförvaltning på landet, samt 2 mom.
55 § i förordningen av den 8 december 1873 angående
kommunalförvaltning i stad, sådana dessa lagrum lyda
enligt landskapslagarna av den 15 februari 1923.

Ifrågavarande lagrum äro i vardera de åberopade förordningarna av sam-
ma lydelse, nämligen

"Såsom skattbar inkomst skall icke anses stipen-
dium eller reseunderstöd, som utgivits för vetenskap-
liga eller konstnärliga studier eller vetenskapliga
undersökningar, ej heller riksdagsmannaarvode, er-
sättning för ledamotskap i statens kommittéer eller
vad som av staten eller annat offentligt samfund an-
visats till bestridande av de med tillfälligt upp-
drag förenade särskilda kostnader."

Anledningen, varför Landskapsnämnden ansett en åtgärd av Landstinget
i ovanrubricerat syfte erforderlig ligger i det faktiska sakförhållande,
att innebörden av lagrummet tolkats olika inom landskapets särskilda kom-
muner. Samtidigt som vederbörande taxeringsmyndigheter i en del av dem an-

sett, att bestämmelserna självfallet borde tillämpas å personer i motsärande ställning inom landskapet, sålunda å landstingsman samt ledamöter i landskapsnämnden och i landskapets kommittéer, har man i andra ansett tolkning efter bokstaven vara riktigare samt i vartdera fallet förfarande efter.

Enligt Landskapsnämndens uppfattning torde det förstnämnda förfarandesättet vara det enda riktiga, då ju fullkomligt enahanda förutsättningar för viss inkomsts hänförande till icke skattbar sådan föreligga i nu berörda avseende såväl i fråga om republikens som landskapets lagstiftare, eftersom vardera på sitt område arbeta parallellt med varandra uti stat resp. landskapets intresse. På samma sätt måste man enligt Landskapsnämndens uppfattning anse att även ledamotskap uti landskapsnämnden och i landskapets kommittéer ifråga om det uppburna arvodets natur äro likabeskaffade; i vardera fallen utses ifrågavarande ledamöter utan sitt hörande uti ett allmänt intresse, och utbetalas arvoden efter antalet sammanträden och använda resedagar.

Beträffande lantrådet är emellertid, såvitt Landskapsnämnden kan finna, förhållandet i väsentlig mån annorlunda, enär denne uppbär visst arvode för året enligt landskapets lönestat - han är nämligen ifråga om sina arvodesförmåner mer att betrakta såsom tjänsteman, även om han enligt lag ej kan utan giltigt förfall eller hinder vägra att emottaga befattningen

och i sistnämnda avseende är likställd med landstingsman eller ledamot i landskapsnämnden.

För att sålunda undvika en olika tillämpning av lagen uti landskapets särskilda kommuner, för vilken ju i vardera fallet skäl kunna på grund av lagrummets formulering åberopas, skulle Landskapsnämnden finna det nödvändigt att en auktorativ tolkning av dess riktiga innebörd genom Landstinget åtgärd komme till stånd och får förty föreslå, det Landstinget ville besluta

att vad i 8 mom. 82 § i landskapslagen av den
15 februari 1923 om ändring av förordningen av den
15 juni 1898 angående kommunalförvaltning i lands-
kommunerna samt i 2 mom. 55 § i landskapslagen av
samma dag, om ändring av förordningen den 9 decem-
ber 1873 angående kommunalförvaltning i stad stadgas
skall tillämpas jämväl med avseende å arvoden, som
uppbäras av landstingsman samt ledamöter i landskaps-
nämnden och landskapets kommittéer.

Mariehamn den 10 februari 1925.

På Landskapsnämndens vägnar:

Samykhin

Wm. Baker